

νάγκη, οἷα παρουσιάζεται ἐν ταῖς μεγαλουπόλεσι τῆς Εὐρώπης πρὸς ἔδρυσιν τοιούτων οἰκημάτων, διότι καὶ ὁ πληθυσμὸς οὐδόλως ὑπερεπλεόνασε καὶ ὡς ἐκ τοῦ κλίματος αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ ἐπιρροαὶ ἤττον πιέζουσι τὰς πενεστέρας τάξεις. Ἀλλὰ ἴσως ἐν Ἀθήναις τὸ τοιοῦτον μετὰ τινα χρόνον δὲν θὰ ἦτο ἀλυσιτελές, διότι καὶ παρ' ἡμῖν αἱ πενεστέραι τάξεις πολλάκις τρύχονται ἐν ὑπογείοις κατοικίαις, διαρκῶς ὑπὸ ἀσθενείας μαστιζόμεναι.

Οἱ μεγάλοι ὄθον παρ' ἡμῖν κτηματῖαι, οἵτινες οὐκ ὀλιγάκις καταλείπουσιν ἐκτεταμέναν οἰκίαν εἰς καθιδρύματα ἱκανῇ ἤδη κεκτημένα περιουσίαν, ἡδύνατο λυσιτελέστερον πράττοντες νὰ συστήσωσι τοιοῦτον εἶδος ἀγαθοεργίας, οἵτινες θὰ εἶχον μὲν τὰς ἐνδομύχους ὑπὲρ αὐτῶν εὐλογίας ὀλοκλήρου τάξεως ἀνθρώπων ἐν σχετικῇ δυστυχίᾳ, καὶ θὰ ἐποίησαν λυσιτελεστέραν καὶ πρακτικωτέραν χρῆσιν τῆς περιουσίας των.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ

ΟΠΤΑΣΙΑ

[Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν].

Πρωτὰν τινὰ ἀνῆλθον, διασκεδάσας χάριν, ἐπὶ τινος λόφου. Καθίσας ἐπὶ τῆς χλόης ἐσκεπτόμην περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Βεβαίως, εἶπον ἐν ἑμαυτῷ, ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ σκιά, ἡ δὲ ζωὴ ὄνειρον. Ἐνῶ δὲ ταῦτα διελογιζόμην, ἤγειρον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδον καθήμενον ἐπὶ τινος βράχου, οὐχὶ μακρὰν ἐμοῦ, ἄνθρωπον τινὰ ἐνδεδυμένον ὡς ποιμένα καὶ κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας αὐλὸν, ὃν, ἅμα ἰδὼν με, ἔθηκεν εἰς τὰ τὰ χεῖλη αὐτοῦ. Τότε ἠκούσθησαν ἤχαι τασαύτων γλυκεῖς, τασαύτων μελωδικαί, τασαύτων παικιλῶν καὶ τασαύτων διάφοροι τῶν ὧσων ποτὶ ἡκουσά, ὡς περὶ τοὺς ἐξέλαβον οὐρανίους ἤχους ἐκ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸν Παράδεισον. Ἡ καρδιά μου ἐβύβη εἰς μουσικὰς ἐκστάσεις.

Πολλάκις εἶχον ἀκούσει ὅτι ὁ ἐνώπιόν μου βράχος ἦτο τὸ χρησφύγετον φαντάσματος, ὅτι πλείστοι, διελθόντες ἐκεῖθεν, ἐπλήχθησαν ἐξ ἀρμονικῶν ἤχων μουσικῆς, ἀλλ' ὅτι οὐδέποτε ὁ μουσικὸς ἐγένετο ὁρατός. Ἐθεώρουν δ' αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου, ὅτε μοι ἔνευσε νὰ πλησιάσω πρὸς αὐτόν. Προσῆλθον περιδεῆς καὶ μετὰ τοῦ πρὸς ἀνώτερον ὃν ὀφειλομένου σεβασμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ καρδιά μου ἦτο καταχρηστικὴ ἐκ τῶν συγχινητικῶν ἤχων τῆς μουσικῆς του, ἔπεσον γορυπετῆς ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἔκλαιον. Ὁ Πνεῦμα ἡν με ἤγειρε διὰ τῆς χειρὸς του, ἐμειδίασε με ὕψος συμπληθείας καὶ ἀποκαλὼν με διὰ τοῦ ὀνόματός μου εἶπεν: »Ἀκολουθεῖ με».

Ἐπλήκουσα χωρὶς καὶ νὰ ἐκφέρω λέξιν, ὅτε δὲ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν ὁρῶντες, μοι εἶπε: «Βλέπον πρὸς ἀνατολὰς καὶ εἰπέ μοι τί βλέπεις.» Μετ' ὀλίγων στιγμῶν παρατήρησιν εἶπον: «Βλέπω ἀπέραντον κοιλάδα, ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς μέγα ρεῦμα ὕδα-

τος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ρεύματος γέφυραν.» Ἡ μὲν κοιλάς αὕτη, μοι εἶπεν, «εἶναι ὁ Αἰμιὼν τῆς Ἀθλιότητος, τὸ ρεῦμα καλεῖται Χρόνος, ἡ δὲ γέφυρα εἶναι ὁ Ἀνθρώπινος βίος· παρατήρησον ἡδὲ ἐκεῖ προσεκτικῶς.» Παρατήρητάς εἶδον σμήνη ἀνθρώπων περιπατούντων ἐπ' αὐτῆς, ἀνωθεν δὲ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἐπικρεμάμενα μέλανα νέφη. Ἐπὶ τῆς γεφύρας ταύτης ὑπῆρχον λαῖκοι τινὲς κεκαλυμμένοι, μόλις δὲ οἱ ὁδοιποροὶ ἔθετον τὸν πόδα ἐπ' αὐτῶν ἐπιπτον ἐντὸς τοῦ ρεύματος καὶ ἐξηφανίζοντο. Βλέπων τοσοῦτους ἀνθρώπους ἐξαφανιζομένους ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας, ἐβυβίσθην εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν. Πλείστοι ἐξ ἐκείνων καταγίνοντο εἰς τὴν καταδιώξιν παμφολύγων, αἵτινες ἔλαμπον ὡς μαργαρίται, ἐνῶ δὲ προσῆγγιζον νὰ τοὺς λάβωσιν, οἱ πόδες των ἐκλονίζοντο, τὸ ἔδαφος ἐγλύστρα καὶ ἐβυβίζοντο εἰς τὸ ρεῦμα. Εἶδον τινὰς κρατοῦντας εἰς τὰς χεῖρας ξίφη καὶ τρέχοντάς τῃδε κάκεισε ἐπὶ τῆς γεφύρας, τούτων δὲ ἔργον ἦτο νὰ ὠθῶσι πρὸς τοὺς λαῖκους ἐκείνους, οἵτινες ἐπορεύοντο πρὸς ἄλλην ὁδὸν καὶ οἵτινες ἡδύνατο νὰ σωθῶσιν. Ἐνῶ ταῦτα παρετήρουν, εἶδον νέφη πτηνῶν, ἅτινα θορυβωδῶς ἐπτερυγίζον ἀνωθεν τῆς γεφύρας. Ἐρωτήσας τί ἦσαν τὰ πτηνὰ ἐκεῖνα, τὸ Πνεῦμα μοι ἀπήντησε: «Τὰ πτηνὰ ταῦτα εἰσὶν, ὁ φόβος, ἡ φιλαργυρία, ἡ δεισιδαιμονία, ἡ ἀπελπισία, ἡ ὑπερηφανία, ὁ ἔρως καὶ ἕτερα πάθη, ἅτινα βασανίζουσι τὸν ἀνθρώπινον βίον.» Ἀκούσας ταῦτα ἐστέναξα βαθεῶς καὶ εἶπον: «Φεῦ! ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ἐπὶ ματαίῳ! πῶς ἐπιδίδεται εἰς τὴν ἀθλιότητα καὶ εἰς τὸν θάνατον, βασανίζεται κατ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, καὶ ἀκολουθῶς ῥίπτεται εἰς τὸν τάφον.»

Τὸ Πνεῦμα συγχινηθὲν, μοι εἶπεν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν τρομερὰν ταύτην θέαν καὶ νὰ ῥίψω τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τινος πυκνῆς ὀμίχλης, ἐνθα τὸ ρεῦμα ἔφερε τοὺς πίπτοντας ἐντὸς αὐτοῦ. Εἶδον τότε τὴν γέφυραν μεταβαλλομένην εἰς μέγαν ὠκεανόν, τὰ δὲ μέλανα νέφη ἔμενον ἐπὶ ἀνωθεν αὐτοῦ· πέρα τοῦ ὠκεανοῦ εἶδον νήσους πλήρεις καρποφόρων δένδρων καὶ ἀνθέων, θαλάσσας καὶ μικροὺς ῥυακὰς ἡσύχως ῥυτιδουμένους ἐκ τῆς γλυκεῖας αὔρας, ἥτις ἐκεῖ ἔπνεεν. Ἀνθρώποι μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένοι καὶ φέροντες ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν χρυσὰ διαδήματα, περιεπάτουσαν διὰ μέσου τῶν ἀνθοστολίστων πεδιάδων καὶ καθήμενοι ἀνεπαύοντο ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων καὶ πλησίον τῶν φλοισβίζοντων ὑδάτων τοῦ ῥυακος ἠκούον ἤχους μουσικῶν ὀργάνων. Ἡ θέσις αὕτη ὠνομάζετο Ἡ Θέσις τῶν εὐτυχῶν· καταμαγεύθη ἐκ τῆς ἐξαισίτου ταύτης θέας καὶ ἐπεθύμουν νὰ εἶχον πτέρυγας ἀετοῦ ἵνα δυνήθω νὰ πετάξω, καὶ παρεκάλεσα τὸ Πνεῦμα νὰ μοι εἴπῃ τί ἦσαν τὰ μέλανα ἐκεῖνα νέφη καὶ διὰ τίνος τρόπου ἡδύνατό τις νὰ φθάσῃ εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας μονάς. Τὸ Πνεῦμα δὲν μοι ἀπήντησεν· ἐστράφη ἵνα καὶ πάλιν ἐρωτήσω, ἀλλ' οὐδένα εὗρον καὶ ἀντὶ τῆς θέας, ἣν πρὸ ὀλίγου ἐθεώρουν, εἶδον ὅτι οὐδὲν ἦτον ἢ ὁ λόφος,

εἰς ὃν εἶχον πρὸ ὀλίγου πιάσειν καὶ εἰς ὃν ἐβάσαντο
 ποίμνια προβάτων καὶ βόων· ἔτι δ' ὅτις οὐκ ἔστι
 Ἐν Ζακύνθῳ, 2 Μαΐου 1880. ὁ γράφων Μ. Ν. Μ.
 Ἡ ΚΑΠΗΛΑΔΙΑ
 ΚΑΙ ΟΙ ΗΡΩΕΣ Αἴθης.

Μικρός τις ἔμπορος ἐν Βιρμιγγάμῃ εἶχε φέροι με-
 ταξὺ ἄλλων ἐμπορευμάτων καὶ λούστρο τοῦ Τούρνερ.
 Ἀλλὰ δὲν ἐξωδεύετο· εἰδοποίησε δι' ἑλὼν τῶν ἐφη-
 μερίδων, πλὴν μάτην· εἶχε σχεδὸν ἀπελπισθῇ, ὁπότε
 τῷ ἐπῆλθε κατὰ νοὺν ἡ ἐξῆς ἰδέα, ἣν καὶ ἐξε-
 τέλεσεν. Ἀνῆρτησε δηλαδὴ ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ
 καταστήματός του μεγάλην χαρτίνην πλάκα ἐρυθροῦ
 χρώματος, ἥτις καὶ μακρόθεν προὔξενει ἐντύπωσιν
 καὶ εἴκνε τὴν περιέργειαν πάντων, οἵτινες πλησιάζον-
 τες ἐβλεπον εἰκόνα παριστῶσαν τὸ δωμάτιον λόρ-
 δου· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐφαίνετο καθρέπτης· συντεταγ-
 μένος, τὴν θέσιν του δὲ κατεῖχε καλῶς ἐστιλβωμέ-
 νον ὑπόδημα, ὅπερ ἰσχυρῶς καυκάσιον ἐπὶ τῆς
 τραπέζης, ἐν ᾧ ὁ λόρδος ἐστυλβόμενος βλέπων ἐντὸς
 αὐτοῦ.

Πρὸς τελειοποίησιν τῆς κωμικῆς ταύτης σκηνῆς
 φαίνεται εἰς βάθος τοῦ δωματίου γαλὴ ὁρμῶσα κατὰ
 τοῦ ἄλλου ὑποδήματος, ἐπίσης καλῶς ἐστιλβωμένου,
 νομίζουσα ὅτι βλέπει ἐντὸς αὐτοῦ ἀντιπαλὸν τινα.

Ἄνωθεν δὲ τῆς εἰκόνης ἦτο μὲ μεγάλα γράμματα
 ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή.

«M A R V E L ! !»

«Turner's incomparable blacking.»

Δηλαδὴ «θαύμα !!». Τὸ ἀσύγκριτον λούστρο τοῦ
 Τούρνερ».

Ἡ διακήρυξις αὕτη ἐκαμὲ ἀληθῶς θαύματα.

Ἡ ἰδέα τῆς τοιαύτης συστάσεως τῶν ἐμπορευμά-
 των ἔλαβε γενικὴν ἐπιδόκιμασίαν. Ὁ κόσμος ἤρχετο,
 ἐγέλα, ἠγόραζεν· ἠγόραζε κατ' ἀρχὰς διὰ τὸ ἀστείον
 καὶ ἐκ περιέργειας, ἐπειτα ὅμως, ἐπειδὴ καὶ ἡ ποιό-
 της τοῦ λούστρου ἦτο ὄντως καλὴ, ἔλαβε τὸ λού-
 στρο τοῦ Τούρνερ τοσαύτην φήμην, ὥστε ὁ ἔμπο-
 ρος αὐτὸς ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἀπέκτησε μεγάλην
 περιουσίαν.

Ἀφ' οὗ ὁ ἀνωτέρω τρόπος συστάσεως ἐμπορευμά-
 των ἐγένετο συνήθης, ἄλλος ἔμπορος κατέφυγεν εἰς τὸ
 θέατρον. Εὖρε συγγραφέα, ὅστις ἐποίησε χάριν αὐτοῦ
 δράμα καλούμενον «Τὸ Ναυάγιον», τὸ ὅποιον παρε-
 στάθη κατὰ πρῶτον ἐν Λονδίνῳ τὸ 1843. Ἡ ὑπόθε-
 σις τοῦ δράματός τούτου ἦν ἡ ἐξῆς. Ἡ Ἀ. σκηνὴ
 παρίστα κηπὸν, ὅπου τινα σκιαδὰ ἐκάθητο νέος τις
 ἔχων ἑλὼν ἐστιλβωμένα ὑποδήματα· πλησίον τοῦ
 ἐκάθητο ὥραια κυρία, καὶ οἱ δύο ἐπιὸν τείνον. Αὐτὸς
 ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἰνδία· ἵνα εὐπορευθῇ καὶ
 μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ νυμφευθῇ τὴν κυρίαν· ἐνῷ
 ὠρκίζοντο πρὸς ἀλλήλους αἰωνίαν πίστιν, ἔρχεται

ναύτης πρὸ ἀναγκάων πρὸς τὸν Sir James (τοῦτο
 ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ νέου) ὅτι τὸ πλοῖον εἶναι ἤδη ἐ-
 τοιμὸν πρὸς ἀναχώρησιν· παρὰ ταῦτα μεταβολὴ τῆς
 σκηνῆς.

Ἐπὶ τῆς παραλαβῆς ταύτης ναύται· ἐν φίλην ἢ
 ἕτερον καὶ οἱ ἀγαπώμενοι ἀποχωρίζονται· ὁ Sir Ta-
 mes ἀναβαίνει εἰς τὸ πλοῖον καὶ αὐτὴ μὲ τὸ μαν-
 δύλι τὸν ἀποχαιρετᾷ· χύνουσι δάκρυα καὶ ἐπὶ τέλους
 πίπτει ἡ σκηνή.

Σκηνὴ Β'. Τοικυμία ἐν τῇ Θυλάσῃ, ἀστραπαί, βρον-
 ται, ἀφρίζοντα κύματα· τὸ πλοῖον μόλις ἀντέχει εἰς
 τὴν κατ' αὐτοῦ συνάμοσιν τῶν στοιχείων, πλὴν τέ-
 λος κεραυνὸς πεσὼν ἐπ' αὐτοῦ τὸ κατεβύθισε· νομίζει
 τις ὅτι τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη μετὰ τῶν ἐπιβατῶν· οὐχί
 ὅμως. Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἀγρίαν νῆσον· περὶ μὲγ-
 λης πυρᾶς χορεύει πλῆθος ἀγρίων· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ
 χοροῦ εἰς ἐξ αὐτῶν δεικνύει πρὸς τὴν παραλίαν, εἰς
 τὴν ὅποιαν ἐρρίφθησαν τὰ λείψανα τοῦ πλοίου καὶ
 τινες ἐκ τῶν ἐπιβατῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Sir James, οὐ-
 τινος τὰ ὑποδήματα οὐδὲν τῆς λάμψεως εἶχον ἀπο-
 λέσει· ἀγριοὶ συλλαμβάνουσι τοὺς ναυαγούς διὰ νὰ
 τοὺς δυσιάσωσι εἰς τὰ εἰδωλά των· ἤδη ἀπέσπασαν
 τὰς μαχαίρας διὰ νὰ τοὺς σφάξωσιν· ὤψωσαν τὰ ρό-
 παλά των ἵνα φονεύσωσι τὸν Sir James, ὅτε κατ' αὐ-
 τὴν τὴν φοβερὰν στιγμήν παρετήρησαν τὴν εἰκόνα
 τῶν εἰδῶλων των ἀπεικονισμένην ἐπὶ τῶν ὑποδημά-
 των τοῦ James· ἐκπλαγέντες καὶ καταβληθέντες ἐκ
 τοῦ ἀπροσδοκίτου τούτου φαινομένου, ἐγονάτισαν πάν-
 τες πρὸ αὐτοῦ, διότι τοῦτο ἦτο νεῦμα ἐξ οὐρανοῦ· ἡ
 θεοῦ εἶχε λάβει, ὡς ἦτο φανερόν, τὸν νέον Ἀγγλὸν
 ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Οἱ ἀγριοὶ γονατίσαντες πρὸ
 αὐτοῦ τὸν ἀνακηρύττουσιν ἡγεμόνα των. Συγκατετέθη
 καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τινα καιρὸν μετὰ τῶν ἀγρίων
 τούτων, διατρεφόμενος ἐκ κυνηγίου, ὅπερ ἄφθονον
 καθ' ἐκάστην ἐπρομηθεύετο εἰς αὐτόν· ἔζη ὡς θεὸς ἐν
 Γαλλίᾳ. Τέλος ὅμως καταθέτει τὸ στέμμα, πληροῖ
 τὴν πύραν τοῦ ἀδαμάντων καὶ ἐπιστρέφει εἰς Πλημ-
 μουθ, ὅπου νυμφεύεται τὴν μνηστήν του· καὶ ταῦ-
 τα πάντα ἐγένοντο χάρις εἰς τὸ μετὰ τόσας περι-
 πετείας μὴ ἀποστιλβούμενον ζεῦγος τῶν ὑποδημά-
 των του.

Εἰς τὸ τέλος ἔρχεται μετὰ σαλπίγγων καὶ τυμπά-
 νων ἡ ἠθικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ὥραιου τούτου δράματος,
 ἥτις εἶναι ἡ ἐξῆς. «Ἀγοράσατε λούστρο παρὰ τοῦ
 κυρίου Ἰωάννου Κράβ, ὁδὸς Λαντσεστερ, ἀριθ. 345—,
 ἂν θέλετε νὰ ἀνδειχθῆτε ἐν Ἄστεν καὶ νὰ μείνωσι
 τὰ ὑποδήματά σας ἐστιλβωμένα καὶ εἰς τοὺς τρό-
 μους τοῦ ναυαγίου.»

Αὕτη ἦτο καπηλεία, καθὼς πρέπει, ἐξ ἧς οὐχὶ μό-
 νον ὁ ἔμπορος ὠφελήθη, ἀλλὰ καὶ ὁ συγγραφεὺς καὶ
 ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου.

Μετάφρασις

Ν. Π. Θ.